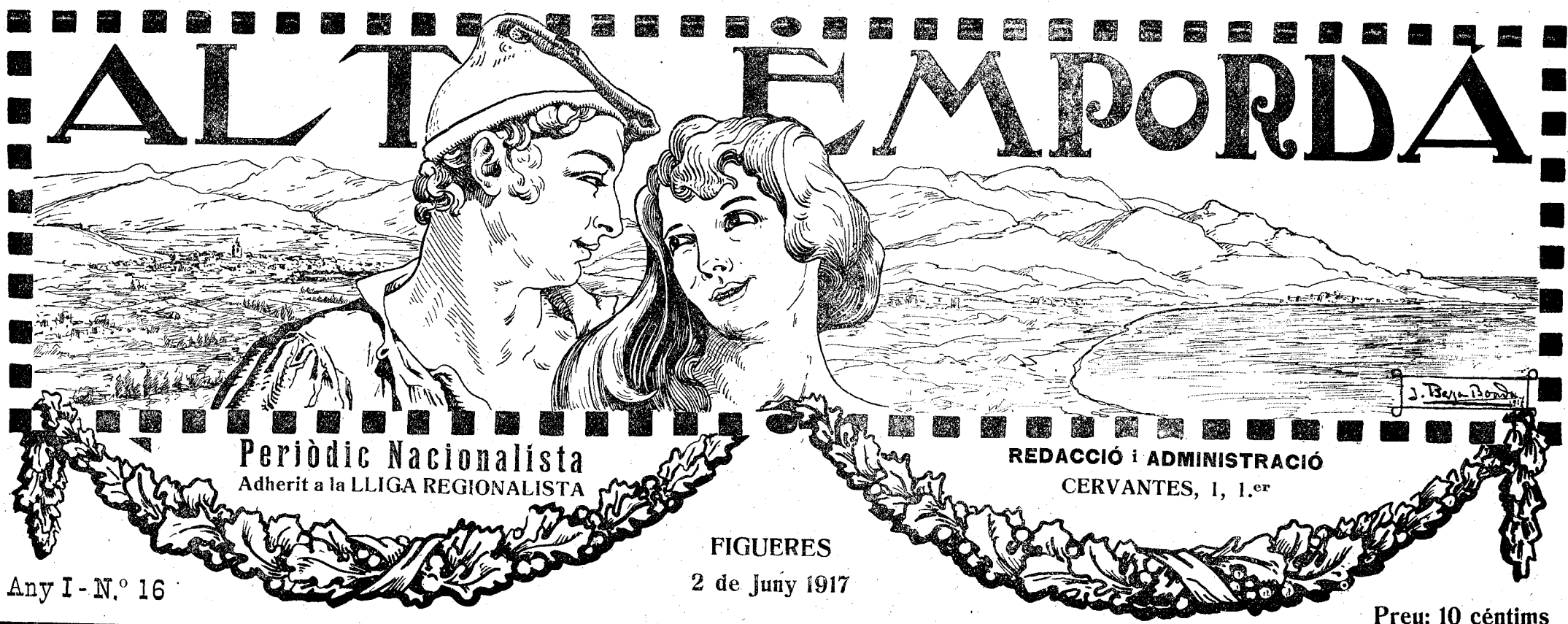

LA GRAN FLORIDA NACIONALISTA

Euzkadi i Catalunya.—Confraternitat meravellosa.—L'Aplec de Poblet i l'homenatge als Parlamentaris catalans.—L'"Orfeó Català" i els orfeons de Catalunya.

LES DUES NACIONS

Són ja de retorn a la pàtria llur els nacionalistes bascs que en embaixada han visitat Catalunya: però l'abraçada que en els dies aquests amb ells hem iniciat no per això s'és interrompuda.

Les grans festes celebrades en els jorns tot just passats han presidit el segellament de la fonda al·liança que entre els dos nuclis vitals de l'humil Estat espanyol ha sigut establerta. I a fè que el segellament ha dut ja maduritats de magníficent victòria.

Bascs i catalans, que tenen un comú ideal, els escau una lluita comú i una parella actuació, i per la major glòria en el triomf dels seus ideals els esqueia també una fecunda unió en emulació del respectiu bregar patriòtic. I aquesta unió s'és feta.

Saludem-la nosaltres, nacionalistes catalans, homes patriotes; saludem-la com una gran gesta en l'història de la reivindicació de les dues pàtries.

Lla i ençà de les dues grans mars europees, en dos dels caps de l'ibèria, dos pobles viuen els esdeveniments del món, les promences d'aquest món. I els dos pobles s'han conegut germans quan en la lluita pels seus ideals se són trobats en igual camí que els menava a una mateixa brega.

Es vivíssima la transcendència d'aqueixa unió començada en uns instants de renovellament dels motlles tots de la vella Europa, entremig l'infantament dolorós de les noves síntesis dels trasbalsats Estats, i quan en les parts vives d'Espanya hi esplendeix un desig de viure cadascuna una vida pròpia tan intensa com li fos permesa per les seves mateixes condicions de regió o nació.

Ara l'intel·ligència basco-catalana ja és segellada. En les tràgiques runes del gloriós Monastir de Poblet hi fou posat el darrer senyal que ha d'avaluar-la, i en quiscún dels altres actes que ho precediren hi quedà demostrada la gran voluntat dels dos pobles, de les dues nacions, de saber-se germans de lluita i d'ideals.

Si en les runes de Poblet, esdevingut símbol dolorós d'una Catalunya caduca destructora de la seva mateixa glòria passada, hi ha sigut clos el pacte, de les runes aquelles ne sorgia la visió clara i esperançadora d'una nova Pàtria reivindicada, talment com de l'Europa en martiri en veurem triomfadora una nova Europa més gran i dolcíssima.

L'arribada dels nacionalistes bascs.

El passat dissabte a la nit varen arribar a la capital catalana els nacionalistes d'Euzkadi que en nombre de 22,—entre els quals s'hi comptaven tots el diputats provincials nacionalistes allí darrerament triomfants,—venien a retornar a Catalunya la visita que temps passat els feu en la seva terra En Francesc Cambó i altres patriotes catalans, i per tal d'estreñer més de bó els llaços amb que d'un temps ençà ens hem mutuament lligat els dos pobles que en l'Espanya decadent hi duen una mateixa frisança de deslliuradora autonomia que permeti de desenrotllar en més intensa manera totes les energies que en ells hi bateguen.

L'arribada entusiasta que se'ls tributà fou el pròleg del gran seguici d'èxits que havien d'ésser les festes i actes al quals ells assistirien, i que verament donaren l'exemple del pregon sentiment radicalment nacionalista que té el nostre poble.

Una gran gentada els esperava al Baixador del Passeig de Gràcia, la qual els acompanyà entre crits i cants, voltant els automòbils on havien muntat al descendir del ferro-carril, fins a l'arribar a l'Hotel on posaven els expedicionaris bascs. I encara allí aquella immensa multitud s'

arracera enfront de l'Hotel aplaudint i victorejant fins que un dels nacionalistes visitants sortí a la balconada per a donar les mercès per aquella rebuda tan entusiàstica.

El Miting del C. A. de D. del C. i de l'I.

Ja llargues estones abans de l'hora anunciada per a la celebració d'aquest miting la gran sala d'actes del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria estava vessant d'una immensa gentada que ocupava tots els setis i corredors i sales adjuntes. I encara foren a centenars i centenars les persones que hagueren d'entornar-se'n per esser-hi impossibles d'encabir-se en cap lloc d'on sentir els parlaments.

La multitud remorosa i entusiasta que hi assistí donà el més gran i sincer exemple de patriotisme i vibració nacionalista. A cada paragrafa dels oradors eminents que enraonaren, aquella gentada, delirant, aplaudia eixordadorament, alçant-se a peu dret i victorejant als defensors dels drets de les nacionalitats ibèriques.

En Pere Rahola va estar exquisidament admirable, eloqüentíssim de paraula i enèrgic de concepte. Sobretot quan demostrava ja els primers triomfs que a Irlanda i Polònia comença de tenir-hi l'ideal nacionalista, gloriosa avençada del gran i definitiu triomf que ha d'obtenir en la nova constitució de l'Europa futura.

I parlà En Ventosa i Calvell, qui valentment va presentar la trista situació actual de l'Estat espanyol.

I parlà En Cambó, orientador com sempre, i En Rusiñol, i l'Abadal, a la vegada que parlaren també dos representants del poble d'Euzkadi que, amb les seves paraules vingueren a refermar la mútua confraternitat que s'era aconplida.

Els aplaudiments sorollosos que a cada pas s'alçaven de la sala curullada a vessar, se convertiren al finalitzar l'acte en una llarga, llarguíssima serie continuada d'ovacions i victors, quan tot el públic en pes, a peu dret, cantava «Els Segadors», contestats pels nacionalistes bascs amb el seu himne nacional, rebut també amb iguals demostracions d'entusiasme.

Agressió.

A la sortida del miting, i quan ja l'immensa gentada s'era un xic esclafada,

sonaren varis disparos d'arma de foc que de dues cantonades oposades se feren contra els que al mig de les Rambles Comentaven l'èxit grandios que el miting havia obtingut, i a conseqüència dels quals resultaren dos ferits de pronòstic reservat.

Els agressors, un cop realitzada la malfeta, arrencaren a córrer cridant «¡Viva España!»

L'APLEC DE POBLET

Nosaltres, que hi vàrem assistir, encara duem l'esperit amarat de les emocions d'aquella jornada esplèndida, i de les sublimes i altíssimes gestes de què ens parlaven les pedres centenàries del Monastir enrunat, pedres no descavalcades una a una pel temps passat i destructor, sino derruïdes violentment per una generació inepta i malestruga, inconscient del seu passat i del seu pervindre.

Quan sota la volta de la sala immensa, on hi tingué lloc l'entrega del *Llibre d'Honor de Catalunya* que amb més de 150 mil firmes és endreçat als parlamentaris nacionalistes, s'hi parlava del rel·ligament del gloriós passat de la Pàtria amb un pervindre anhelat i mes gloriós encara, se produïa entre la multitud allí congregada un d'aquells instants d'emoció que fan plorar el cor i espurnar els ulls. Perquè era dolç i bell refermar allí, sota les naus del Monastir—tomba dels Reis catalans, un més fidel amor per la Pàtria catalana i un desig més gran de lluitar pel seu deslliurament.

No ens cal ressenyar minuciosament l'èxit d'aquest Aplec, puix que varis confreres nostres ho han fet ja amb més oportunitat que no ho faríem ara nosaltres.

Direm solament que davant de més de sis mil persones aplegades en una de les sales del Monastir,—en tant que altres tantes eren escampades per fora,—En Duran i Ventosa, en nom de la Lliga Regionalista, feu entrega als diputats i senadors nacionalistes catalans de l'Album de firmes que amb el nom de «Llibre d'Honor de Catalunya» s'ha format arreu de la Pàtria.

En Francesc Cambó i En Raimon d'Abadal demostraren el seu agraïment,